

Pożegnanie bohaterów

Państwowe uroczystości pogrzebowe płk. Ignacego Matuszewskiego oraz mjr. Henryka Floyara-Rajchmana odbyły się 10 grudnia w Warszawie. Na zaproszenie Fundacji Łączka w uroczystościach uczestniczyli przedstawiciele Adwokatury: adw. Bartosz Grohman, członek NRA i adw. Artur Wdowczyk z izby warszawskiej. Sztandar Adwokatury Polskiej prowadził poczet w składzie: apl. adw. Izabela Wilczkowska i apl. adw. Jan Kil z izby warszawskiej.

Oficerowie Floyar-Rajchman i Matuszewski w pierwszych dniach września 1939 roku na rozkaz Naczelnego Dowództwa zorganizowali akcję wywozu 75 ton złota zgromadzonego w skarbcu Banku Polskiego, by nie trafiło w ręce nazistów. Złoto, po wielu trudnościach, związanych z brakiem ciężarówek, ostatecznie załadowano do zarekwirowanych autobusów i wywieziono na południowy wschód Polski, a potem przez Rumunię i Turcję do Francji.

Podczas uroczystości pogrzebowych 10 grudnia odczytano list Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, który napisał, że „obaj bohaterowie mieli świadomość, że to, co wywożą z Polski, nie jest tylko kosztownym kruszczem. W tym złocie zawierał się bowiem trud milionów rodaków. Skarb, który powierzono ich pieczy, był w istocie właśnie dobrem wspólnym, nie abstrakcyjną ideą, lecz dotykalnym owocem 20 lat starań Polaków. Kapitał uratowany przez nich przed grabieżą najeźdźców pozwolił później działać na uchodźctwie rządowi i polskim siłom zbrojnym. Ale nie mniej ważne jest to, że w ten sposób władze Rzeczypospolitej, w osobach tych dwóch bohaterów, dopełniły obowiązku szacunku dla pracy i dbałości o dorobek całego narodu”.

Minister Obrony Narodowej Antoni Macierewicz wspominał w przemówieniu, że „Pułkownik Ignacy Matuszewski i major Henryk Floyar-Rajchman to ludzie, którzy walczyli o niepodległość. Wywalczyli ją, odbudowali Rzeczpospolitą w latach dwudziestych i trzydziestych dwudziestego wieku, a później, gdy zdradzona znalazła się znowu w niewoli, nigdy nie złożyli broni. Nigdy nie zrezygnowali z walki o odbudowę Rzeczypospolitej, o odzyskanie niepodległości”.

Przemawiający nad grobami oficerów prof. Sławomir Cenckiewicz stwierdził: „To jest ten dzień. Dziś realizujemy ten testament. Sztandary Rzeczypospolitej chylą się nad mogiłą naszych żołnierzy”. Warto w tym miejscu podkreślić, że wśród tych sztandarów był też widoczny sztandar Adwokatury Polskiej.

W uroczystości uczestniczyli m.in. przedstawiciele władz państwowych, minister obrony narodowej Antoni Macierewicz oraz reprezentanci kierowniczej kadry MON i wojska, p.o. szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Jan Józef Kasprzyk, członkowie komitetu honorowego ds. sprowadzenia do kraju i uroczystego pochówku na cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie szczątków płk. Ignacego Matuszewskiego i mjr. Henryka Floyara-Rajchmana. Uroczystość pogrzebowa odbyła się z udziałem wojskowej asysty honorowej, podczas której wygłaszano okolicznościowe przemówienia, odegrano hymn narodowy i "Marsz żałobny" Fryderyka Chopina.

Życzeniem obu oficerów było, aby ich ciała spoczęły obok siebie. Po latach ich życzenie spełniło się. Zostali pochowani na Wojskowych Powązkach, w kwaterze żołnierzy 1920 roku.

Ignacy Matuszewski (ur. 1891 r. w Warszawie – zm. 1946 r. w Nowym Jorku) studiował filozofię w Krakowie, architekturę w Mediolanie i prawo w Dorpacie. Służąc w armii rosyjskiej w czasie I wojny światowej awansował od chorążego do sztabs-kapitana, następnie walczył w I Korpusie Polskim generała Dowbór-Muśnickiego. Po odzyskaniu niepodległości w 1918 r. służył w stopniu majora m.in. w II Oddziale Naczelnego Dowództwa, którego szefem został w 1920 r. Cztery lata później awansował na stopień pułkownika. Pracował jako dyplomata w Rzymie, Budapeszcie, w 1931 r. został ministrem skarbu. We wrześniu 1939 r. kierował ewakuacją polskiego złota za granice zaatakowanej przez Niemcy Polski. Po przedostaniu się do Francji nie został przyjęty do formującego się Wojska Polskiego. Wyjechał do Stanów Zjednoczonych – należał do inicjatorów powołania Komitetu Amerykanów Polskiego Pochodzenia i Instytutu Piłsudskiego, którego był wiceprezesem.

Henryk Floyar-Rajchman (ur. 1893 r. w Warszawie – zm. 1951 r. w Nowym Jorku) studiował na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Po wybuchu I wojny światowej w

1914 r. służył w 5 pułku piechoty Legionów, a po kryzysie przysięgowym w 1917 r. został zaprzysiężony w Polskiej Organizacji Wojskowej. Wziął udział w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 r. jako kapitan w sztabie I Dywizji Piechoty Legionów. W latach 1928-1931 pełnił funkcję attaché wojskowego RP w Tokio. Od 1933 do 1935 r. był wiceministrem i ministrem przemysłu i handlu.

